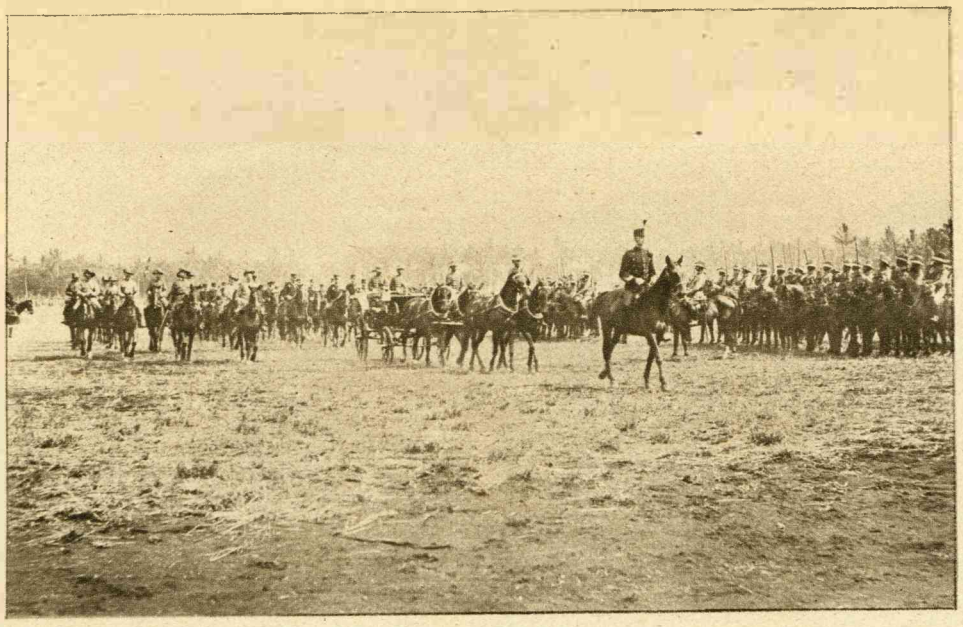
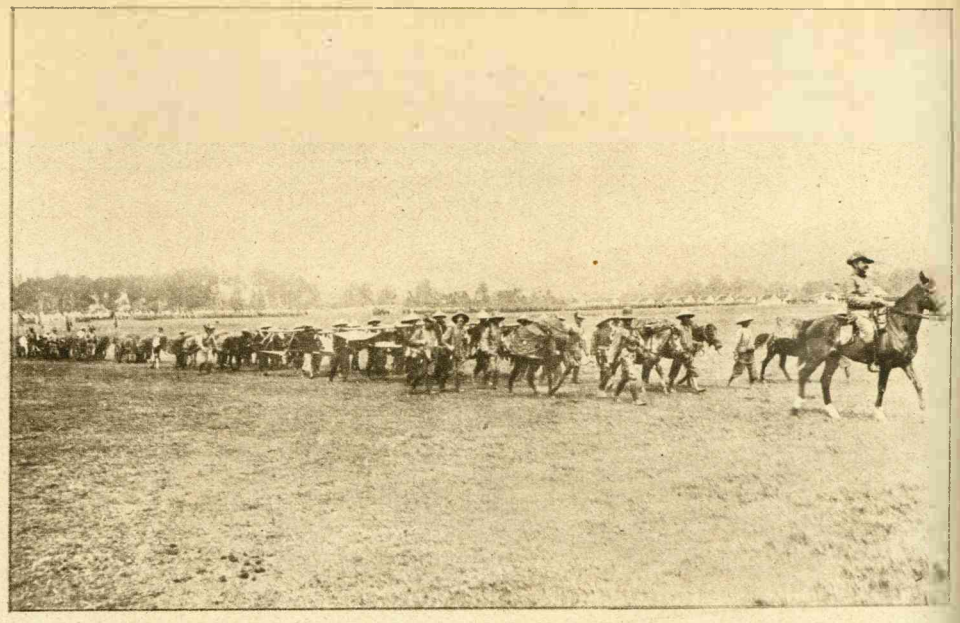

GROOTE MILITAIRE WAPENSCHOUWING OP JAVA.

Een paar interessante kiekjes van ons leger in Nederlandsch-Indië, genomen tijdens de in September gehouden groote militaire wapenschouwing op Java. Links: De inspectie der Cavalerie. In het rijtuig: Gouverneur-Generaal van Idenburg en Generaal Michielse, opperbevelhebber van het Indische leger. Rechts: het defileeren van de Inlandsche Infanterie. *(V.F.B.)*

OBSESSIE

DOOR PIERRE LILS

Hij was altijd een stille en eenzaamschuwe jongen geweest ; bang voor het groote, duizelende Leven, dat hij immer aangevoeld had als een groot en wreed monster, zijn klauwen grijp-bereid, om ze naar hem uit te slaan, teneinde hem te vernietigen ; in ééns, of hem langzaam-wreed weg te martelen.

Wat het was, die onbestemde angst, wist-ie niet, maar het was hem tot een zekerheid geworden, dat idée, dat het komen moest, nu of later, het vreeselijke, onoverkomelijke. Hij kon het niet in woorden zeggen, dat gevoel, dat meer staag-aan in hem knaagde en pijnde, zoo hevig soms, dat het was alsof zijn ziel die wreede marteling niet langer verdragen kon. Dan kon-ie zijn eigen aanvechtingen niet weerstaan en bleef het bij hem die vage angst, soms weken lang, als een obsessie, die zijn hersens dof maakte en zijn denken stremde. Dan gaf het niets al trachtte hij het te ontvluchten in geforceerde afleiding, of al probeerde hij het luid te overstemmen en zich af te vragen wàarom hij het Leven vreesde. Hij kon het niet van zich afzetten en liet zich willoos gaan, onverschillig voor àlles . . om later, als uit huiver-droomlanden teruggekeerd, weer langzaam tot zich zelf te komen, moe, ellendig . . .

Dan was hij het weer een poos kwijt en leefde hij weer stil voort ; levend alleen in- en voor zichzelf en zich voelend als na een zware ziekte.

Niemand nog had hij ooit iets van zijn angst gezegd. Hij wist, dat men hem erover zou uitlachen, het niet begrijpen kón. En hoe zouden ze het kùnnen begrijpen, de menschen, die in hun woedende razernij, hun dolle jacht naar roem en eer, hem bang maakten en hem als egoïstische wreedaards waren, loerend en hunkerend slechts naar elkanders ondergang. Hoe zou hij het hùn, hùn hebben kunnen zeggen ? Dien menschen, die het Leven, met zijn razende, voort-duizelende snelheid voor hem zoo angstig, zoo niet-te-noemen-angstig maakten, dat hij er zich als verloren in voelde èn ieder oogenblik dacht erin te zullen wegzinken.

Hij kon zijn leed niet uitspreken, omdat hij vreesde, neen wist, dat hij niet begrepen zou worden, en daardoor was zijn lijden, onuitgesproken, nog grooter geworden.

Voor hem was in dit Leven geen troost, als alleen die ééne, dat, àls-ie wilde, hij er zelf een eind aan kon maken. Dat hij het niet zijn vijanden, den menschen behoefde over te laten. In 't eerst, toen die gedachte in hem klaar werd, was-ie ervan geschrokken. Ze had hem nog angstiger gemaakt, angstig voor zichzelf. En hij had ze weg trachten te redeneeren, door te zeggen, dat-ie dat niet doen mocht, en dat het laf van hem zou zijn als hij zoo iets doen zou. Maar langzaam-aan was het bewustzijn tot hem gekomen, dat-ie zoo iets toch eigenlijk wel doen mocht, als hij dat nu wilde en dat er toch niemand was, die bewijzen kon, dat hij er geen recht toe had.

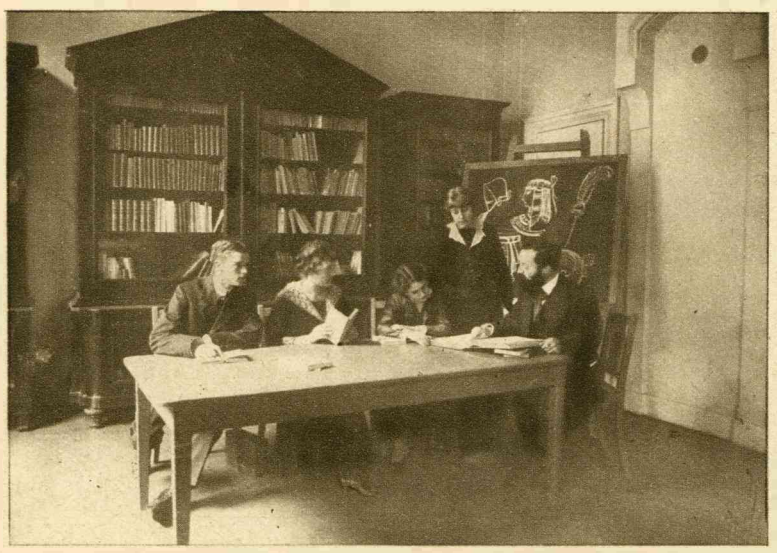
Waàrom zou-ie niet mogen ? Hij had toch niet gevràagd om 't leven ? En, God, als het hem nu toch te moe, te angstig maakte, als het hem nou tè hevig kwelde, waarom zou-ie er dan geen eind aan mogen maken ? Als hij nou niet verder leven kòn ? Dat kon hij alleèn toch maar weten en niemand anders was er, die het zich in kon denken of voelen kon, hoe hij leed, hoe zwaar, hoe niet-te-torsen zijn mateloos verdriet was ?

En was het wel laf ? Waarom ? Was het dan zoo heldhaftig om je zelf zonder noodzaak af te martelen of om je maar te laten drijven op dien bruisenden stroom, die het Leven heet ? Lèven kon-ie toch niet. Tenminste niet zooals die andere menschen. Hij was hier toch een vreemde en niemand zou hem missen. Waarom zou het dus laf wezen ? Dan was het toch veel moediger om er een eind aan te maken, aan alles, en zonder te weten wat hem dan zou wachten, dien stap te doen in het Oneindige, het Niet, waarvan je nooit, nòòit meer terug kon. Dat was toch een Dààd. Misschien wel de eenige, die een mensch ooit doen kon, en waarbij geen berekening over den uitslag gemaakt kon worden. Dat was toch moediger, dan geleefd te wòrden. Wie kon nu bewijzen dat het laf was of dat-ie 't niet doen mocht ? Hij deed het, en niemand anders dan hij kon er verantwoordelijk voor zijn. Neen, hij was er diep-in van overtuigd, dat het zijn recht was te mogen

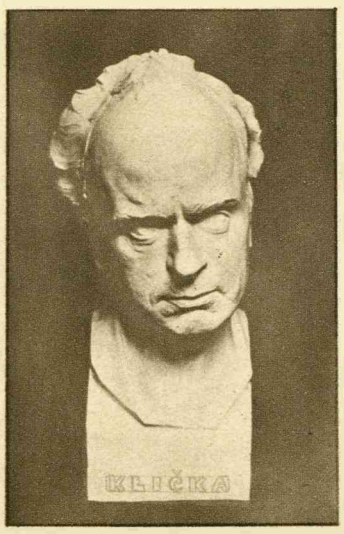
VOOR OUD-INDISCHGASTEN.

Een troepje straatjongens uit Garoet, muziekmakend op hun eigenaardige instrumenten, Angklongos genaamd. Deze worden door de Inlanders uit stukken bamboe zuiver op toon gesneden en hun geluid doet op eenigen afstand herinneren aan de bij ons bekende piano-orgels. Het viertal op den voorgrond verricht er op de maat zijn nationale dansen bij. Zeer karakteristiek is vooral de houding van het lichaam en de armen.

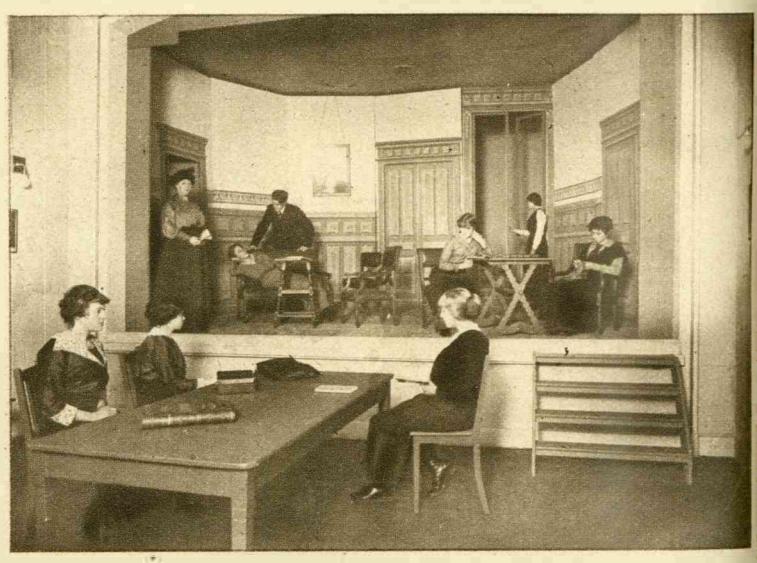
DE TOONEELSCHOOL TE AMSTERDAM.

Ter gelegenheid van de onlangs gereed gekomen restauratie aan de Tooneelschool te Amsterdam, die op initiatief van den nieuwen directeur, Balthazar Verhagen, is ondernomen, hebben wij het genoegen hierbij onzen lezers een tweetal kiekjes aan te bieden van deze school. Hierboven de heer Balthazar Verhagen met eenige leerlingen in de bibliotheek. *(V.F.B.)*

KLICKA.

Buste van den beroemden Boheemschen harpist Klicka, vervaardigd door den zeer talentvollen beeldhouwster mej. F. Carbasius. Deze harpist, die in ons land verscheidene concerten heeft gegeven, welke door de pers met den hoogsten lof werden besproken, is een der vele slachtoffers van den oorlog; hij leeft thans in Den Haag in behoeftige omstandigheden.

DE TOONEELSCHOOL TE AMSTERDAM.

Onder leiding van Mevrouw Holtrop van Gelder (links op het podium) wordt door de leerlingen der Tooneelschool te Amsterdam een scène ingestudeerd. (Zie ook foto linksonderaan op deze pagina.) *(V.F.B.)*